

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

محمد طاهر - امریکا

۲۸ فیروزی ۲۰۲۲

جنبش زنان و طالبان

بخش پنجم

آیا جنبش زنان افغانستان خودجوش است؟

زن انسان است و حق دارد زندگی انسانی داشته باشد. هیچ کس و نیروئی نمی تواند این حق را از زن بگیرد و او را از زندگی انسانی محروم سازد. زن حق دارد وقتی شرایط زندگی برایش تنگ شد و حق شهروندی از او سلب گردید، دست به اعتراض زده و حق خواهی نماید.

زنان افغانستان بعد از بیست و چهارم اسد ۱۴۰۰ مطابق ۱۵ اگست ۲۰۲۱ با ورود دوباره طالبان در قدرت، به دنبال یک زندگی عادی که شایسته هر زن در افغانستان است، شدند. چون رژیم متحجر و زن ستیز طالبان زندگی عادی را که یک انسان دارد، از زنان در افغانستان گرفتند و آنها را در حصار خانه و زیر پوشش براق زندانی ساختند؛ زنان برای رسیدن به خواست ها و اهداف شان، دست به تعرضات خیابانی زده و در محفل های خانگی، گردهمایی ها در باغها، در پارکها شهر، و در هر محلی که مناسب دیدند، به شکل گروهی، و یا انفرادی، ندای حق طلبی شان را به گوش طالبان، و جهانیان رساندند.

شعار های زنان معترض در مجموع بازتاب دهنده خواست های نه تنها زنان بلکه همه مردم افغانستان است، که در مدت شش ماه تسلط طالبان در قدرت از آنها سلب شده است. جنبش خود جوش رهبری نشده زنان افغانستان ماهیت فرا جناحی دارد که در آن طبقات فرودست جامعه را که بیشترشان نان آور خانه های شان اند، در خود متشکل ساخته است. چنان که قبلاً یاد آوری شد، خود جوشی یا خود انگیزگی، نیروئی است که سبب حرکت به جلو می شود، ابزار اساسی است برای رسیدن به اهداف، دستیابی به رویا ها در زندگی، که با داشتن اعتماد به نفس، تفکر مثبت در مورد آینده و با تمرکز به اهداف، منجر به موفقیت می گردد.

در مرحله ای از عمر، متوجه می شویم و یا توجه ما را به آن جلب می سازند، که زندگی جریان حرکی هدفمند است در غیر آن بیهوده و بی ارزش می باشد. انسان در مسیری که طی طریق می کند، هدف و یا اهدافی را نشانی می کند تا به آن دست یابد. بعضی انسان ها آن هدف یا اهداف را در مدت کوتاه و بعضاً آن رویا را در مدت زمان طویل حاصل می کنند.

حرکت زنان افغانستان هدفی را که برای دست یابی به آن مد نظر دارد کاملاً روشن است ، « نان، کار و آزادی». این شعار ، اهداف خرد و کوچک دیگر صنفی زنان را نیز در خود در بر می گیرد. گروپ های زنان با اعتماد به نفس برای آزادی خود از قیودات رژیم زن ستیز طالبان با این شعار به جاده ها ریختند .

زنان افغانستان نیروی بالفعل و بالقوه ای اند که پنجاه در صد نفوس کشور و نان آور خانواده های خود را تشکیل می دهند. زنان افغانستان قیودات و زجر های مرد سالاری را سالیان طولانی است بر شانه های شان حمل می کنند. برای شکستن زنجیر های اسارت مردسالاری، به طور انفرادی مبارزه کرده اند تا از این زنجیر ها رهائی یابند، حتی مرگ و هزاران شکنجه و خشونت از قبیل، قطع گوش و بینی ، قید و زندان درون جوال در تهکاوای های تاریک ، عروسی به زور به آدم های سالخورده ، مبادله ای انسانی با « بد» و « بدل» ، نکاح زن بیوه با برادران شوهر ، و ... را به خاطر سنت ، فرهنگ مذهب ، دین و خانواده پذیرفته اند.

زنان افغانستان از دههٔ چهل هجری شمسی تا سقوط دولت جمهوری اسلامی دست نشاندهٔ امریکا ، فراز و نشیب های زیادی را در زندگی پیموده اند و با فراگیری از تجربیات زندگی ، آموزش و تحصیلات عالی تا آن مرحله ای از رشد فکری رسیده اند که برای حق تحصیل، کار، و آزادی های مدنی و شهروندی در افغانستان ، در مقابل نیروی سیاه اندیش و زن ستیز طالبان، که برای بار دوم حاکم بر سر نوشت مردم افغانستان گردیده اند ، با دستان خالی و با ایمان عالی، در چنین فضای هراسناکی که از هیچ گونه پشتیبانی داخل وطنی و بیرون مرزی برخوردار نیستند، برای نجات خود و خانواده، برای قربانی دادن به قربانگاه حاضر شوند.

حرکت های خودجوش زنان افغانستان با تمرکز به این هدف که بدون کار نمی توان به خانواده نان آورد و بدون آزادی نمی توان کار پیدا کرد، زنان را مجبور ساخته است تا با اعتراضات شان در مقابل تیر کش تفنگ طالب قد راست ایستاده شوند و خواهان گشودن دروازه های مدارس ، دانشگاه ها ، دفاتر و فابریک ها، به دختران و زنان افغانستان اند. این حرکت کاملاً منحصر به فرد و یک حرکت خود جوش است. علل خود جوشی آن ، پراگندگی و بی رهبر بودن این حرکت است که بعضی گروپ ها با خواست های صنفی و مشخص شان فضای این حرکت را طور دیگری شکل داده و گروپ هائی هم که خود سرانه دست به عملی می زنند که با لت و کوب ، دستگیری ، زندان و شکنجه روبه رو شده اند.

حرکت خود جوش زنان با شهادت افغانستان با وجود آن همه مشکلات ، لرزه بر اندام رژیم طالبان انداخته است، طالبان از گرفتاری و زندانی کردن زنان انکار می ورزند. در حالی که یک بار روی سیاه شان را دفتر ملل متحد در کابل شست. اما این بار از دست دفتر ملل متحد هم خارج بود چون که ثبت ویدیویی اعتراف ۲۹ زن در بند را، خود از طریق تلویزیون ها پخش نمودند و با پخش این خبر ، پردهٔ دروغ گویی « هیچ زنی در قید طالبان نیست» از چهره کثیف شان پائین افتاد. گرچه در دل خوش اند که گویا رنگ جنبش عدالت خواهی خود جوش زنان را صبغه ای «دست درازی های بیرونی» و « کیس سازی» داده اند ولی نمی دانند که با این عمل شان به عکس بر ابهت و شکوه مبارزات زنان افزوده اند. مردم افغانستان شاهد، چنین اعتراف هائی که به زور شکنجه و ارباب گرفته شده است، بسیار شنیده و دیده اند. طالبان با این درامه بازی شان هویت استکباری امارت را برای عام و خاص برملا ساختند، هم چنان عدالت خواهی و حق طلبی جنبش زنان را در مقابل رژیم منفور و متحجر زن ستیز شان نیز تأیید کردند.

هر قدر زنان را در خانه و زندان اسیر سازید همان قدر فریاد شان بلند و بلند تر می گردد. چنان که، تمنا زیریاب پریانی بعد از رهائی از زندان در تویتر نوشته است: « در برابر ظلم طالبان سکوت نمی کنم و در چند ماه اخیر وجودم

ضعیف و ناتوان شده است. درد وطن و بیچارگی مردم رنج بزرگی بوده است. اما اراده و صدای عدالت خواهی ام هیچ زمانی ضعیف نخواهد شد. همیشه فریاد خواهم زد: انسانیت، آزادی، عدالت، برابری.»

اعتراض زنان افغانستان شاید، در بعضی نقاط سکوت موقتی اختیار کند. اما زنان مبارز فضاء و محیط اعتراضات خود جوش شان را به طور دیگری حفظ خواهند کرد که مردم جرأت کنند به تظاهرات جذب شوند. هر قدر اعتراضات بیشتر عمومی و همگانی شود، همان قدر با جذب شدن اکثریت مردم شهرها و روستاها دامنه ای وسیعتر می یابد، که طالبان نمی تواند این جنبش اعتراضی را براحتی شکست دهند.

گرچه این جنبش خود انگیزه و بدون رهبری و سازماندهی است، با وسعت دامنه و پشت جبهه مطمئن، و دنبال کردن هدف روشن به پیروزی خواهد رسید. به بیراهه بردن این جنبش و استفاده ابزاری از آن برای مقاصد فردی و معامله سیاسی و پیچاندن آن در موهوماتی که به واقعیت مبارزه زنان در وضع فعلی ارتباط ندارد سبب شکست آن خواهد شد.

ادامه دارد

از منابعی که در این نوشته استفاده شده است:

« چرا جنبش های مردم شکست می خورند؟» محمد عالم جمال جاویدان، نوای آزادی

« اصول پیروزی جنبش»، ایران گلوبال ۲۱ فوریه ۲۰۲۲

« گزارش ها در مورد آزادی چهار فعال زن افغان ... » بی بی سی فارسی

« اخبار »، تلویزون طلوع و روزنامه ای ۸ صبح

شبکه های اجتماعی (فیس بوک)

۲۱ فبروری ۲۰۲۲

